

Bergen, 5.9.1984
LG/TBR

MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN

J. 186/84

LOV OM SALTVANNSFISKE M.V. AV 3. JUNI 1983 NR. 40.

(Loven er satt i verk fra 15. august 1984, jfr. lovens § 55 og J.meld. 182/84.)

Kapittel I. Lovens virkeområde.

§ 1. Lovens stedlige virkeområde.

For norske statsborgere og personer bosatt i Norge får denne lov anvendelse:

- a) i farvann under norsk jurisdiksjon,
- b) i farvann utenfor noen stats fiskerijurisdiksjon dersom det fiskes eller drives fangst med norsk fartøy,
- c) i farvann under fremmed stats fiskerijurisdiksjon dersom det fiskes eller drives fangst med norsk fartøy, men bare for så vidt gjelder kapitlene II, III og X.

Likestilt med norsk statsborger eller person bosatt i Norge er etter denne lov:

- a) aksjeselskap og annet selskap med begrenset ansvar når selskapets hovedkontor og styrets sete er i Norge,
- b) staten, innretning eller fond som styres av staten, samt norsk kommune,
- c) enhver som driver fiske og fangst med norsk fartøy.

Med norsk fartøy menes fartøy som oppfyller vilkårene i lov av 20. juli 1893 nr. 1 om sjøfarten § 1.

For andre enn de som går inn under de foregående ledd, får kapitlene V, VI, VIII, IX og X anvendelse i farvann som nevnt i første ledd bokstav a. Forskrifter fastsatt etter kapittel II får anvendelse i disse farvann for de som er nevnt i foregående punktum når det er uttrykkelig bestemt.

Kongen kan bestemme at loven eller deler av den ikke skal gjelde bestemte områder.

§ 2. Lovens saklige virkeområde.

Denne lov gjelder for fiske i sjøen med unntak av fiske etter laks, sjøaure og sjørøye. Med fisk forstås her også skall- og bløtdyr (krepsarter og skjell).

Lovens kapitler II, III, IV, IX og X samt § 24 gjelder for sel- og hvalfangst. Kongen kan bestemme at andre av lovens kapitler helt eller delvis skal gjelde for slik fangstvirksomhet. Videre kan Kongen bestemme at kapitlene V, VIII og X skal gjelde for fiske etter laks, sjøaure og sjørøye.

Kongen kan og besteme at kapitlene II, V, VI, VIII og X helt eller delvis skal gjelde for annen virksomhet enn fiske.

Fiskeridirektoratet kan tillate at vitenskapelige undersøkelser og praktiske fiskeforsøk utøves uten hensyn til bestemmelsene i eller i medhold av denne lov.

§ 3. Folkerettslig begrensning.

Denne lov berører ikke retten til skipsfart i den økonomiske sone, jfr. lov av 17. desember 1976 nr. 91 om Norges økonomiske sone, og lovens regler gjelder med de begrensninger som følger av folkeretten eller overenskomst med fremmed stat.

Kapittel II. Begrensninger i fiske m.v.

§ 4. Reguleringsfullmakter.

For å forvalte de levende ressurser i havet på en hensiktsmessig måte, når internasjonale avtaler gjør det nødvendig eller en rasjonell eller hensiktsmessig utøvelse eller gjennomføring av fiske og fangst tilsier det, kan departementet gi forskrifter om:

- a) største, tillatte fangstkvantum, herunder kvantum fordelt på områder og redskaper,
- b) fredningstid og forbud mot fiske og fangst på visse områder og på visse arter,
- c) minstemål og minstevekt,
- d) maskevidde, dimensjoner og utforming av fiskeredskaper,
- e) tillatt bifangst,
- f) forbud mot eller regulering av fangstmåter og bruk av redskaper,
- g) havdeling mellom forskjellige redskapsgrupper, fartøygrupper og størrelsesgrupper på bestemte områder,
- h) en redskapsgruppes, fartøygruppes og størrelsesgruppes fangsttid,
- i) hvor mange fartøyer som kan drive fiske samtidig på ett fangstfelt,
- j) tidspunkt for utseiling til deltagelse i fiske og fangst,
- k) forbud mot en bestemt anvendelse av fangsten,

- l) fiske, fangst og tarehøsting som foregår på samme område,
- m) forbud mot å ha bestemte redskaper om bord og oppbevaring av fiskeredskaper som ikke kan nyttes i det område fartøyet befinner seg,
- n) beskatning av flora og fauna som ødelegger verneverdige arter,
- o) beskatning av flora og fauna som er næringsgrunnlag for verneverdige arter.

I fiske på bestander som står i fare for å bli overbeskattet, kan departementet forby at norsk fartøy nyttes av andre enn norske statsborgere eller dem som er likestilt med norske statsborgere etter § 1 annet ledd.

§ 5. Fartøykvoter.

Når det er fastsatt et maksimalt fangstkvantum for en bestemt bestand etter § 4 eller når hensynet til en økonomisk og rasjonell utnytting av en bestemt bestand tilsier det, kan departementet gi forskrifter om kvoter for de deltagende fartøyer for bestemte tidsrom og pr. tur.

Fangstbegrensning kan gjøres gjeldende for en eller flere redskapsgrupper, fartøygrupper og størrelsesgrupper.

Fartøyenes kvote kan fastsettes på grunnlag av fartøyenes størrelse, lastekapasitet og bemanning og forskjellig for ulike redskapsgrupper.

Kvoter til fartøyer som driver fiske eller fangst med samme redskap kan for en sesong fastsettes på grunnlag av en samlet kvote i flere kvoteregulerte fiskerier. Fartøyer som deltar i ikke kvoteregulert fiske eller fangst kan gis reduserte kvoter, når gruppen totalt sett får en rimelig fangstmulighet. Når særlige forhold foreligger, kan en slik gruppe helt utelukkes fra kvoteregulert fiske eller fangst.

§ 6. Salgsorganisasjonenes myndighet til å fastsette kvoter.

Når det for en fiskebestand er fastsatt et maksimalt fangstkvantum, kan departementet bemyndige en salgsorganisasjon, hvis vedtekter er godkjent i medhold av lov av 14. desember 1951 nr. 3 om omsetning av råfisk, til etter gitte fordelingsnormer å fastsette de deltagende fartøyers kvoter. Salgsorganisasjonen kan videre etter nærmere regler, bemyndiges til å gi forskrifter om en hensiktsmessig avvikling av fisket.

§ 7. Inndragning av fangst utover fastsatt kvote.

Overskrider et fartøy den fangstmengde som er fastsatt i medhold av § 5 og § 6, tilfaller merfangsten eller dens verdi den salgsorganisasjon som førstehåndsomsetningen av fangsten er lagt til. Dette gjelder uten hensyn til om forholdet medfører straffeansvar.

Vedtak om overskridelse som nevnt i første ledd, treffes av salgsorganisasjonen som også foretar den nærmere beregning av merfangsten og dennes verdi.

Departementet kan gi forskrifter om at salgsorganisasjonen kan gi vederlag for omkostningene ved ilandføring, når det er åpenbart at merfangsten ikke var tilsiktet.

Departementet kan også gi forskrifter om hvordan fangst eller verdi av fangst utover fastsatt kvote skal beregnes, og hvordan midlene skal disponeres.

§ 8. Adgang til å drive fiske med trål.

Det er forbudt å fiske med trål utenfor det norske fastland i området innenfor 12 nautiske mil fra grunnlinjene. Forbudet gjelder ikke reke-trål.

Kongen kan fastsette at det skal være adgang til å drive trålfiske i området mellom 4 og 12 nautiske mil utenfor grunnlinjene over hele eller bestemte deler av kyststrekningen østenfor en linje rettvissende 136⁰ fra Lindesnes fyr.

Kongen kan fastsette at det skal være adgang til å drive trålfiske med norsk fartøy inntil 500 tonn brutto drektighet i området mellom 4 og 12 nautiske mil utenfor grunnlinjene over andre deler av kyststrekningen enn nevnt i annet ledd, når fisket har til formål å skaffe fangst eller fangstprodukter til bearbeidelse ved anlegg i Norge eller for å skaffe ferskfisk til levering i Norge. Adgangen kan begrenses til bestemte områder og til bestemte tidsrom.

Departementet kan gi forskrifter om at forbudet i første ledd ikke skal gjelde fiske med småmasket flytetral etter visse fiskearter.

Departementet bestemmer hva som er å anse som trål.

§ 9. Plikt til å gi oppgave og til å lytte på radio.

Departementet kan ved forskrift pålegge eier eller bruker av fiske- og fangstfartøy å gi oppgave over fangstkvantum, fangsttid, fangstområde, fiskeredskap, fangstens verdi, hvor og til hvilken anvendelse fangsten er levert og regnskap for fartøyets drift. Departementet kan fastsette nærmere forskrifter om oppgaveplikten.

Departementet kan ved forskrift fastsette at fangstdeltakere eller deltakere i et fiske skal lytte på bestemte radiofrekvenser til bestemte tider for å motta meldinger om reguleringer som blir iverksatt. Departementet kan gi nærmere regler om kunngjøring av slike meldinger.

§ 10. Reguleringsrådets kompetanse.

Før det utferdiges regulerende bestemmelser etter § 4 og § 8 kan det innhentes uttalelse fra et råd oppnevnt av departementet. Reguleringsrådets uttalelse skal innhentes før det fastsettes fartøyskvoter etter § 5.

Departementet kan gi nærmere regler om sammensetning og virksomhet for råd oppnevnt etter første ledd.

Kapittel III. Utnytting, utkast og omsetning av fangst.

§ 11. Utnytting og utkast.

Levedyktig fisk fanget i strid med bestemmelser i eller i medhold av denne lov skal straks slippes på sjøen. Departementet kan påby ilandføring av død og døende fisk som er fanget i strid med bestemmelsene i eller i medhold av denne lov. Bliir slik fangst ilandført frivillig eller etter påbud tilfaller fangsten eller dens verdi vedkommende salgsorganisasjon. Departementet kan gi forskrifter om at salgsorganisasjonen kan gi vederlag for omkostningene når det er åpenbart at fangsten ikke var tilsiktet. § 7 fjerde ledd får tilsvarende anvendelse.

Departementet kan forby utkast av fangst og avfall av fangst.

§ 12. Forbud mot omsetning.

Det er forbudt å ta imot eller omsette fangst som er tatt i strid med bestemmelser i eller i medhold av denne lov. Av kontrollmessige grunner kan departementet forby import av fangst tatt utenfor norsk fiskerijurisdiksjonsområde i den tid det er forbudt å omsette fangst etter denne paragraf.

Kapittel IV. Fiske og fangst i sjøen på søn- og helligdager.

§ 13. Helgedagsfredning.

I norsk økonomisk sone opprettet ved lov 17. desember 1976 nr. 91 Om Norges økonomiske sone, er det forbudt å drive fiske og fangst fra midnatt til midnatt på søn- og helligdager. Helgedagsfredningen gjelder ikke 2. påskedag eller 2. pinsedag, 1. og 17. mai med mindre disse dager faller på søn- og helligdager.

Dagen før helgedagsfredningen inntreir er det ikke tillatt å påbegynne utsetting av snurpenot senere enn kl 2200, og landnot må være landfast med begge ender innen samme tidspunkt.

Teiner, ruser og faststående redskaper som står i sjøen 2 timer før forbudet etter første ledd inntreir, kan bli stående i sjøen dersom reguleringer i medhold av § 4 ikke hindrer dette.

Unntatt fra forbud i første ledd er:

- a) Opptak av fangst og fiskeredskaper som på grunn av uvær eller uforutsette hindringer ikke kunne tas opp før helgedagsfredningen inntrådte,
- b) opptak etter kl 1600 fra lås eller steng som er nødvendig av hensyn til produksjon og omsetning. Opptak fra lås eller steng som er påbegynt før helgedagsfredningen inntrådte, kan fullføres,
- c) sleping av notfanget fisk,
- d) sportsfiske med stang, dorg, håv, oter og håndsnøre. Videre fritidsfiske med ett garn på inntil 30 meter og en line med inntil 100 angler regnet pr. husstand.

Departementet kan, når praktiske og/eller økonomiske forhold tilsier det, for bestemte områder eller for bestemte fiskerier eller fartøygrupper, gjøre unntak fra forbudet etter første ledd.

I områder hvor oppsyns- eller utvalgsordning er etablert, kan departementet forby alt sports- og fritidsfiske under helgedagsfredningen, jfr. kap. VII.

Kapittel V. Regler om orden på fangstfelt m.v.

§ 14. Aktsomhet.

Den som kommer til fiskefelt hvor redskap er satt ut, skal gjøre seg kjent med hvor redskapen står.

Fartøy må ikke manøvrere eller plasseres slik at fangstredskaper skades eller unødig utsettes for fare eller at fangstmuligheter unødig hemmes. Denne aktsomhetsplikt gjelder også under setting, sleping eller trekking av redskaper.

Det er forbudt å hindre eller ødelegge fangstmuligheter ved skyting, støy o.l.

§ 15. Vikeplikt.

Den som fisker med drivende redskaper eller redskaper som slepes, har vikeplikt for faststående redskaper.

Det er forbudt å ankre på område hvor drivgarn eller fløytliner er utsatt og i drift.

Fartøy som ikke har redskaper ute, skal på oppfordring flytte dersom det ligger i veien for fiskere som har begynt å fiske eller går i gang med å sette ut sine redskaper.

Forankret fartøy som er til hinder for notkast, skal på oppfordring flytte så fremt annen brukbar ankerplass finnes i nærheten.

§ 16. Forkastregelen.

Den som først begynner å sette ut sine redskaper og fortsetter med det uten usedvanlig opphold, har rett til havområdet som redskapene krever eller vil omslutte.

Begynner to eller flere fartøy å sette ut sine redskaper samtidig, har de lik rett.

§ 17. Fiske med krokredskaper.

Fiske med krokredskaper må skje i betryggende avstand fra utestående not og ikke nærmere enn 100 meter.

§ 18. Fiske med landnot.

Er sperring satt ut, må det holdes forsvarlig vakt ved noten. Når uoverstigelige hindringer ikke foreligger, skal på forlangende noten straks senkes slik at nødvendig ferdsel kan foregå over den.

For å unngå uheldig konkurranse under sild- og brislingfiske med landnot kan departementet gi forskrifter om hvilke rettigheter landnotfiske har i forhold til fiske med andre redskaper.

§ 19. Snurpenotfiske.

Utsetting av snurpenot må foregå til styrbord slik at fartøyet svinger (runder noten) til styrbord.

§ 20. Drivgarnfiske.

Setter noen sine drivgarn nær andres drivgarn og sammendring synes uunngåelig, skal det tas forholdsregler for å unngå sammendring og redskapene skal om nødvendig trekkes inn. Det samme gjelder for begge drivere når fare for sammendring har andre årsaker.

Den som ved sleping av drivgarnslenke forårsaker kollisjon med andre redskaper, plikter å trekke sine garn først.

§ 21. Fiske med trål og snurrevad.

Det er forbudt å drive fiske med trål eller snurrevad nærmere enn en nautisk mil fra utsatt garn, line eller merker for slike redskaper eller fartøy som driver slikt fiske.

Departementet kan bestemme at grensen i første ledd skal være kortere eller ikke skal gjelde for:

- a) trålfiske etter reker eller lodde,
- b) fiske med snurrevad,
- c) grenseområder der trål og/eller snurrevad etter § 4 bokstav g har enerett til bestemt område.

Bestemmelsene i denne paragraf får ikke anvendelse der utvalgsordning er opprettet etter § 33.

§ 22. Sammenvikling av redskaper.

Den som under trekking har andres redskaper sammenviklet med sine, plikter å gi dette til kjenne.

Kan trekking ikke foregå uten at andres redskaper blir påført skade, må om mulig samtlige interesserte varsles før trekking tar til.

Må annens redskap kappes eller løses som følge av sammenvikling med redskap eller fartøy, skal dette gjøres på en slik måte at den samlede skade blir minst mulig. Kapping av annens redskap er ikke tillatt dersom redskapene kan løses på annen måte.

Er annens redskap kappet eller løst fra hverandre, skal de knyttes forsvarlig sammen. Sammenviklede redskaper som ikke kan bringes i land skal forsynes med forsvarlige iler.

§ 23. Merking av redskap.

Departementet kan gi forskrifter om merking av redskaper og fortøyninger.

§ 24. Bruk av sprengstoff og skytevåpen.

Bruk av sprengstoff til fangst av fisk er forbudt. Sprengstoff må ikke finnes om bord i fartøy som er på fiskefeltet eller på vei til og fra feltet.

Sprengstoff kan brukes ved harpunering på hval. Departementet gir forskrifter om avlivningsmåten ved fangst av sel, hval, brugde og lignende.

Departementet kan forby bruk av skytevåpen ved fangst av fisk og gi forskrifter om slik fangstmåte.

§ 25. Stengsetting.

Enhver som driver fiske med not har rett til å fortøye slepekast i land, når det skjer i rimelig avstand fra bebodd hus (hytte) og uten utilbørlig fortrengsel eller ulempe for andre.

Det er forbudt å drive fiske nærmere enn 100 meter og å ferdes nærmere enn 20 meter fra slepekastet eller steng som er fortøyet i land eller oppankret på annen måte.

Departementet kan fastsette forskrifter om sleping og stengsetting av fisk i sjøen, herunder oppbevaring av fisk og åpning av steng, for å hindre at fisken blir skadet, kvalitetsforringet eller at fisken forurenser eller blir forurenset av omgivelsene.

§ 26. Forbud mot å etterlate gjenstander i sjøen.

Det er forbudt å kaste i sjøen redskaper og andre gjenstander som kan hemme utøvelsen av fisket, skade fisk, fiskeredskaper eller sette fartøy i fare. Det er også forbudt å la redskaper, fortøyninger og andre gjenstander unødvendig bli stående igjen i sjøen eller på bunnen.

Den som handler i strid med denne paragraf er forpliktet til å rydde opp og fjerne gjenstandene. Fiskeridirektoratet kan gi pålegg om rydding og fjerning.

Etterkommes ikke pålegg gitt i medhold av annet ledd, kan Fiskeridirektoratet iverksette nødvendige tiltak for den ansvarliges regning og risiko. Utgifter ved slike tiltak kan inndrives ved utpanting.

§ 27. Fiske m.m. og annen virksomhet.

For å beskytte naturlige og kultiverte fiskeressurser, anlegg for dyrking av alger og fiskernes fangstmuligheter, herunder bruk av kaste- og låssettingsplasser, kan Kongen innenfor 4 nautiske mil fra grunnlinjene gi forskrifter om utøvelsen av annen virksomhet enn fiske.

§ 28. Fiske ved akvakulturanlegg.

Det er forbudt å drive fiske nærmere akvakulturanlegg enn 100 meter og å ferdes nærmere enn 20 meter. Når særlige forhold foreligger, kan departementet innskrenke dette forbud. Departementet kan og forby eller regulere fiske utenfor denne grense.

Kapittel VI. Berging av redskap.

§ 29. Opplysningsplikt.

Den som berger bortdrevet, tapt eller etterlatt redskap, herunder lettbåt og annet utstyr, skal så snart som mulig gi melding om dette til eieren eller nærmeste offentlige myndighet.

§ 30. Bergelønn.

Den som berger redskap som nevnt i § 29 har rett til bergelønn som fastsettes i samsvar med sedvane eller til det som anses rimelig. Bergelønn må ikke overstige verdien av det bergede.

Berget fangst tilfaller bergeren. Er verdien av fangsten betydelig større enn bergelønnen, kan denne helt eller delvis falle bort.

§ 31. Innløsning.

Eier er ikke forpliktet til å løse inn det som er berget. Det bergede kan ikke kreves utlevert før bergelønn og kostnader er dekket.

§ 32. Forskrifter om berging.

Departementet kan fastsette forskrifter om berging av redskaper.

Kapittel VII. Utvalg og lokale oppsyn.

§ 33. Tilsynsmenn og utvalg.

Departementet kan for bestemte områder bestemme at det for en eller flere redskapsgrupper skal velges tilsynsmenn og utvalg.

Er det flere utvalg i et område, kan departementet tilsette felles formann for utvalgene. I et slikt område kan departementet også bestemme at det skal være et fellesutvalg.

§ 34. Tilsynsmennenes oppgaver.

Tilsynsmennene skal representere fiskernes interesse i å opprettholde ro og orden på fiskefeltet og skal ved veiledning og advarsel søke å hindre overtredelse av bestemmelser i eller i medhold av denne lov.

§ 35. Utvalgets kompetanse.

Utvalg opprettet etter § 33 kan, for å hindre kollisjoner mellom de forskjellige redskapsgrupper, eller for å sikre en rasjonell gjennomføring av fiske, når bestemmelser fastsatt etter § 4 ikke er til hinder, for sitt distrikt gi forskrifter om:

- a) deling av havstrekning mellom brukerne av de forskjellige redskaper,
- b) setting og trekking av redskaper, herunder bestemmelser om signal og tid for setting og trekking,
- c) tidspunkt for utseiling til fiskefelt, herunder bestemmelser om signal,
- d) forbud mot opphold på fiskefeltet til visse tider,
- e) redskapers forankring,
- f) redskapers merking når disse ikke kommer i strid med forskrifter fastsatt etter § 23.

Forskrift fastsatt etter første ledd kan av minst 10 deltagere i en redskapsgruppe som er representert i utvalget, eller av minst 5 av en redskapsgruppe som ikke er representert i utvalget, på-

klages til departementet innen 2 uker etter ikrafttreden. Klager sendes utvalgsformannen, som forelegger saken med sin uttalelse for Fiskeridirektoratet som klageinstans. Klagen har ikke oppsettende virkning.

§ 36. Forskrifter om utvalg.

Departementet kan gi forskrifter om gjennomføring og utfylling av reglene i §§ 33-34 og om utvalgenes organisering og virkeområde.

§ 37. Forvaltningslovens anvendelse.

Kapittel VII i forvaltningsloven får ikke anvendelse på vedtak truffet i medhold av § 35.

§ 38. Lokale fiskerioppsyn.

Departementet kan for bestemte områder opprette lokalt fiskerioppsyn.

Departementet kan for slike områder gi forskrifter om inndeling i oppsynsdistrikter, oppsynets funksjonstid og melde- og oppgaveplikt for deltakerne i fisket.

Til å forestå dette oppsyn kan departementet tilsette oppsynssjef.

§ 39. Det lokale fiskerioppsyns kompetanse.

Oppsynet skal føre kontroll med at bestemmelsene i denne lov og i lov av 14. desember 1951 nr. 3 om omsetning av råfisk og forskrifter gitt i medhold av disse lover blir overholdt. Departementet kan gi forskrifter om kontroll med overholdelse av denne lov.

Oppsynet skal under sin kontrollvirksomhet gis uhindret adgang til fartøy. Ansvarshavende på fartøyet skal gi oppsynet nødvendig bistand og opplysninger.

Kongen kan bestemme at oppsynssjefen har politi- og påtalemyndighet, og fastsette nærmere bestemmelser om oppsynssjefens forhold til den ordinære politi- og påtalemyndighet.

Oppsynssjefen kan innenfor sin kompetanse etter tredje ledd gi tjenestemann i oppsynet politimyndighet og rett til å utferdige forelegg. Er det ikke tilsatt oppsynssjef, kan departementet gi slik myndighet.

Det kan kreves at siktede straks avgir erklæring om han vedtar et forelegg utferdiget av tjenestemann i oppsynet.

§ 40. Megling av det lokale fiskerioppsyn.

Tjenestemennene i det lokale fiskerioppsyn skal så vidt mulig søke å løse i minnelighet tvist oppstått under fiske eller i forbindelse med fiske.

Lov 13. august 1915 nr. 5 om domstolene § 106 om ugildhet kommer til anvendelse på den som opptrer som megler.

Forlik inngått med bistand av fiskerioppsynet har virkning som rettskraftig dom, når det er underskrevet av partene og underskriften er bekreftet av tjenstemannen som har meglet.

Under tvangsfullbyrdelsen kommer bestemmelsen i lov 13. august 1915 nr. 6 om rettergangsmåten i tvistemål § 286 annet ledd til anvendelse som ugyldighetsgrunner.

§ 41. Særlige rettergangsregler.

Domstolen skal uten unødig opphold og foran andre embetsforretninger fremme saker som gjelder overtredelse av lover og forskrifter nevnt i § 39 første ledd, mens oppsyn etter § 38 er i virksomhet.

Søksmål om tvist oppstått under fiske eller i forbindelse med fiske mens oppsynet er i virksomhet kan, når annen lov eller tariffavtale ikke er til hinder, anlegges i den rettskrets fiske foregikk dersom saksøkte når stevning kommer til retten, oppholder seg eller har verneting i rettskretsen. Første ledd får tilsvarende anvendelse på slike søksmål.

Kapittel VIII. Erstatning.

§ 42. Objektivt ansvar.

Enhver som volder skade på redskaper som er satt ut i sjøen for fangst, plikter uten hensyn til skyld å erstatte skaden, herunder tap av fangst og tap som følge av avbrekk i fisket.

Erstatningsplikten etter første ledd kan reduseres eller falle bort dersom skadevolder godtgjør at han er uten skyld i skaden.

§ 43. Bevisbyrderegler for trålere.

Er det voldt skade på garn eller line, har trålfiskere som samtidig har trålet på feltet bevisbyrden for at de ikke er årsak til skaden med mindre omstendighetene avgjort taler imot at slikt bevis blir krevd.

§ 44. Panterett for erstatning.

For krav på skadeserstatning etter denne lov og for erstatningskrav som følge av sammenstøt mellom fiskefartøyer, hjelpefartøyer, fartøyer som deltar i føring av fisk eller andre fartøyer

som deltar i fisket, has panterett i det skadevoldende lags fartøyer, redskaper og fangst. Reglene om sjøpant i lov av 20. juli 1893 om sjøfarten kap. 11 gjelder tilsvarende. Med hensyn til prioritet er kravet likestilt med de krav som er nevnt i sjøfartslovens § 244 nr. 4.

Panterett i fangst faller bort når fangsten er levert, men fordringshaveren får i stedet panterett i salgssummen.

Kap. IX. Kontroll og håndheving.

§ 45. Fiskeridirektoratets kompetanse.

Fiskeridirektoratet skal føre kontroll med at bestemmelsene i loven her og i lov 17. desember 1976 nr. 91 om Norges økonomiske sone § 3, § 4 og § 7 bokstav b samt forskrifter gitt i medhold av disse lovene, blir overholdt.

Fiskeridirektoratet skal under sin kontrollvirksomhet gis uhindret adgang til fartøy, foredlingsanlegg, lagerbygning og havneområde. Under denne kontrollvirksomhet kan fartøy stanses for undersøkelse. Ansvarshavende på fartøyet skal gi Fiskeridirektoratet nødvendig bistand og opplysninger. Fiskeridirektoratet kan om nødvendig kreve hjelp av politiet for å få utført kontrollen. § 47 tredje ledd første og annet punktum får tilsvarende anvendelse.

Departementet kan gi forskrifter om kontroll som utøves etter første ledd.

§ 46. Kystvaktens politi- og foreleggsmyndighet.

Kystvaktens tjenestemenn har politimyndighet når det gjelder håndhevingen av bestemmelsene i denne lov, lov 5. desember 1917 nr. 1 om registrering og merking av fiskefartøyer, lov 20. april 1951 om fiske med trål, lov 17. juni 1966 nr. 19 om Norges Fiskerigrense og om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. innen for fiskerigrensen, lov 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltakelsen i fiske og lov 17. desember 1976 nr. 91 om Norges økonomiske sone, samt forskrifter gitt i medhold av disse lovene. Kystvakten kan også foreta etterforskning ved mistanke om overtredelse av de nevnte bestemmelser.

Kystvakten kan dessuten foreta etterforskning av andre straffbare handlinger som er begått innenfor Kystvaktens jurisdiksjonsområde, og ellers etter begjæring av vedkommende påtalemyndighet.

Kystvakten kan treffe de tiltak som trengs for å opprettholde ro og orden på fiskefeltet.

Kongen kan gi sjefen for kystvaktfartøyet myndighet til å utferdige forelegg ved overtredelse av bestemmelser som nevnt i første ledd. Det kan kreves at siktede straks avgir erklæring om han vedtar et forelegg utferdiget av sjefen på et kystvaktfartøy.

§ 47. Kystvaktens inspeksjonsrett.

Kystvakten skal føre kontroll med at bestemmelsene i eller i medhold av denne lov og de lover som er nevnt i § 46 første ledd, blir overholdt.

For å utføre kontroll som nevnt i første ledd kan Kystvakten stanse og undersøke fartøy.

Inspektører kan plasseres om bord for inspeksjonsoppdrag. Nødvendig kost og losji som bestemt for fartøyets offiserer skal gis på fartøyets kostnad. Inspektøren skal gis adgang til å nytte radio og annet kommunikasjonsutstyr.

Ansvarshavende på fartøyet skal gi nødvendig bistand og opplysninger, legge fram relevante gjenstander og dokumenter, herunder dagbøker, avgi kopi av dokumenter m.m., bekrefte kopier og tillate merknader om overtredelser i fangstdagboka. Ansvarshavende kan pålegges å trekke trål eller annen redskap.

Ansvarshavende skal undertegne den rapport inspektøren setter opp, men kan påføre rapporten de merknader han finner nødvendig.

§ 48. Oppbringelse, prisemannskap og ransaking.

Ved skjellig grunn til mistanke om straffbar handling som nevnt i § 53 samt overtredelse av de bestemmelser som ellers er nevnt i § 46 første ledd, kan påtalemyndigheten eller Kystvakten beordre det mistenkte fartøyet til norsk havn. Om nødvendig kan det settes prisemannskap om bord. Prisemannskapet overtar kommandoen over skipet i den utstrekning det er nødvendig for å føre skipet til norsk havn.

Ved mistanke som nevnt i første ledd kan politiet eller Kystvakten foreta ransaking av person. For øvrig kan pågripelse, ransaking og beslag skje etter reglene i lov 22. mai 1981 nr. 25 om rettergangsmåten i straffesaker.

§ 49. Forfølgning utenfor norsk fiskerijurisdiksjonsområde.

Reglene i § 47 og § 48 får anvendelse også utenfor norsk fiskerijurisdiksjonsområde når den antatte overtredelse har funnet sted innenfor dette område og fartøyet har vært under uavbrutt forfølgning.

§ 50. Funksjonsfordeling mellom Kystvakten og påtalemyndigheten.

Har Kystvakten foretatt oppbringelse, beslag eller pågripelse etter reglene i § 48 og § 49 skal saken snarest overlates vedkommende politikammer til videre forfølgning.

Påtalemyndigheten kan beslutte fartøy holdt tilbake til sikring av mulig formuestraff for overtredelse av bestemmelser i eller i medhold av denne lov eller av de bestemmelser som ellers er nevnt

i § 46 første ledd.

Beslutning om oppbringelse etter § 48 første ledd og tilbakehold etter annet ledd i denne paragraf skal snarest mulig bringes inn for retten som avgjør om det skal foretas hefte i fartøyet etter reglene i § 51 eller om fartøyet skal frigis.

§ 51. Hefte.

For å sikre betaling av bot som antas å ville bli ilagt etter § 53 eller etter de lover som ellers er nevnt i § 46 første ledd, samt sakskostnader som antas å ville bli ilagt, kan retten på begjæring av påtalemyndigheten beslutte hefte i fartøyet for et bestemt beløp, når det er grunn til å frykte at fullbyrdingen ellers ville bli forspilt eller i vesentlig grad bli vanskeliggjort. Slikt hefte kan tas selv om fartøyet ikke tilhører siktede.

Når det er tatt hefte i et fartøy, må det ikke forlate det sted hvor det ligger. Ligger fartøyet ikke i havn, skal beslutningen om hefte inneholde påbud om å gå til nærmere angitt sted.

Heftet kan avverges ved at det stilles annen tilfredsstillende sikkerhet.

Hefte faller bort når påtalemyndigheten frafaller det, eller når retten ved kjennelse beslutter det, fordi grunnlaget for heftet er falt bort.

For øvrig gjelder bestemmelsene om arrest i lov 13. august 1915 nr. 7 om tvangsfullbyrdelse § 253, § 253 a annet og tredje ledd og § 254 tilsvarende for hefte etter denne paragraf så langt de passer.

§ 52. Forskrifter om kontroll og håndheving.

Kongen kan gi forskrifter om utøvelsen av Kystvaktens politimyndighet og foreleggsmyndighet og om gjennomføring av inspeksjon, oppbringelse, beslagleggelse og pågripelse.

Kapittel X. Straffebestemmelser og rettergangsregler m.v.

§ 53 Straffansvar.

Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov eller medvirker til det, straffes med bøter. Er den skyldige tidligere dømt til straff etter denne lov, eller foreligger andre skjerpene omstendigheter, kan fengselsstraff i inntil 6 måneder idømmes enten alene eller sammen med bøtestraff.

Med bøter eller fengsel inntil 6 måneder eller begge deler straffes den som unnlater å følge ordre gitt av Kystvakten, unnlater å yte pliktig bistand eller gi nødvendige opplysninger m.m. eller som legger fram uriktige dokumenter eller på annen måte

søker å villede Kystvakten.

Ved overtredelse foretatt av utenlandske fartøyer i området mellom 4 og 200 nautiske mil fra grunnlinjene, får fengselsstraff ikke anvendelse.

Overtredelse anses som forseelse. Forsøk straffes på samme måte som fullbyrdet overtredelse.

Er overtredelse foretatt av noen som har handlet i annens tjeneste, kan bøtestraff ilegges oppdragsgiver. Dette gjelder også dersom oppdragsgiver er en juridisk person. Straffelovens § 28 gjelder ikke bøtestraff etter dette ledd.

Fartøyføreren kan vedta forelegg på oppdragsgiverens vegne. Han kan også gjøres til forfulgt i straffesak mot oppdragsgiver. Blir straffeansvar gjort gjeldende mot oppdragsgiver, kan krav om ansvar for fartøyføreren frafalles.

Er overtredelsen begått av noen av besetningen på et fartøy og straffeansvaret i den anledning kan gjøres gjeldende mot fartøyføreren, blir den underordnede ikke å straffe.

§ 54. Inndragning.

Ved overtredelse av bestemmelser i eller i medhold av denne lov kan inndras fartøy som er brukt ved overtredelsen, og tilbehør, fangst og redskap som er om bord, uansett hvem som er eier. I stedet for tingen kan verdien helt eller delvis inndras hos den skyldige eller hos den han har handlet på vegne av eller hos eieren. Det kan bestemmes at panterrett og andre rettigheter i ting som inndras, helt eller delvis faller bort. Bestemmelsene i straffelovens § 37 c får tilsvarende anvendelse. Når lovlig og ulovlig fangst er blandet sammen, kan hele fangsten inndras.

Kapittel XI. Ikrafttreden. Oppheving og endring av andre lover.

§ 55.

1. Loven her trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Fra samme tid oppheves:

Lov 25. juni 1937 nr. 20 om sild- og brislingfiskeriene.

Lov 16. juni 1939 nr. 7 om fangst av hval med unntak av § 1, § 2 tredje ledd og § 21.

Lov 20. april 1951 om fiske med trål med unntak av § 1, § 2 siste ledd og § 13.

Lov 14. desember 1951 nr. 1 om fangst av sel, med unntak av § 1, § 3 annet og tredje ledd, § 5 og § 6.

Lov 17. juni 1955 om saltvannsfiskeriene.

§ 10 a og § 10 b i lov 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket.

Lov 17. januar 1975 nr. 1 om trålfrie soner utenfor den norske fiskerigrense.

2. Fra lovens ikrafttreden gjøres følgende endringer i andre lover:

- a) Lov 16. juni 1939 nr. 7 om fangst av hval § 2 tredje ledd skal lyde:

Ingen må drive fangst av hval (småhvalfangst) uten tillatelse av departementet.

- b) Lov 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket § 10 skal lyde:

Overskrider et fartøy en fangstmengde pr. tur som er satt i tillatelsen etter § 6, tilfaller merfangsten eller dens verdi den salgsorganisasjon som førstehåndsomsetningen er lagt til. Dette gjelder uten hensyn til om forholdet medfører straffansvar.

Departementet kan ved forskrift tillate at det på enkelte turer ilandføres større fangstmengde enn det tillatelsen etter § 6 gir adgang til.

Salgsorganisasjonen skal inngi oppgaver over levert merfangst til Fiskeridirektoratet, som treffer vedtak om hvilke fangstmengder eller hvilken verdi som skal tilfalle organisasjonen.

Departementet kan gi forskrifter om hvorledes midler som tilfaller salgsorganisasjonen skal disponeres.

- c) Lov 20. desember 1974 nr. 73 om dyrevern § 44 nr. 2 skal lyde:

... å halde fisk i steng på slik måte at fisken kjem i fare for å lida i utrengsmål ...

- d) Lov 17. desember 1976 nr. 91 om Norges økonomiske sone § 8 skal lyde:

Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov eller medvirker til det, straffes med bøter.

På samme måte straffes den som ved utøvelse av virksomhet som faller inn under bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov, unnlater å følge pålegg gitt av Kystvakten, yte pliktig bistand eller gi nødvendige opplysninger m.m.,

eller ved beskadigelse eller oppgivelse av redskap forspiller bevis eller legger frem uriktige dokumenter eller på annen måte søker å villede Kystvakten.

Forsøk straffes på samme måte som fullbyrdet overtredelse.

Er overtredelsen begått av noen som har handlet i annens tjeneste, kan bøtestraff ilegges oppdragsgiver. Dette gjelder også dersom oppdragsgiver er en juridisk person. Straffelovens § 28 gjelder ikke bøtestraff etter dette ledd.

Fartøyføreren kan vedta forelegg på oppdragsgiverens vegne. Han kan også gjøres til forfulgt i straffesak mot oppdragsgiver. Bli straffeansvar gjort gjeldende mot oppdragsgiver, kan krav om ansvar for fartøyføreren frafalles.

Er overtredelsen begått av noen av besetningen på et fartøy og straffeansvar i den anledning kan gjøres gjeldende mot fartøyføreren, blir den underordnede ikke å straffe.

§ 9 (ny) skal lyde:

Ved overtredelse av bestemmelser gitt i eller i medhold av denne lov kan inndras fartøy som er brukt ved overtredelsen, og tilbehør, fangst og redskap som er om bord, uansett hvem som er eier. I stedet for tingen kan verdien helt eller delvis inndras hos den skyldige eller hos den han har handlet på vegne av, eller hos eieren. Det kan bestemmes at panterett og andre rettigheter i ting som inndras helt eller delvis faller bort. Bestemmelsene i straffelovens § 37 c får tilsvarende anvendelse. Når lovlig eller ulovlig fangst er blandet sammen, kan hele fangsten inndras.

Nåværende § 9 blir § 11.

§ 10 (ny) skal lyde:

Kongen kan for en overgangsperiode eller etter avtale med fremmed stat fastsette begrensninger i anvendelsen av § 8 og § 9.

3. Bestemmelser gitt i medhold av lov 25. juni 1937 nr. 20 om sild- og brislingfiskeriene, § 14 og § 15 i lov av 16. juni 1939 nr. 7 om fangst av hval, § 5 i lov av 14. desember 1951 nr. 1 om fangst av sel, lov 17. juni 1955 om saltvannsfiskeriene, § 10, § 10 a og § 10 b i lov 16. juni 1972 nr. 57 om regulering av deltagelsen i fisket og lov 17. januar 1975 nr. 1 om trålfrie soner utenfor den norske fiskerigrense skal fortsatt gjelde inntil de oppheves eller avløses av bestemmelser gitt i medhold av loven her.
